

Jedu tmou. Nemůžu zastavit.
Kola kočárů se nechtějí za nic vrátit.
Do šlehačky zašlý lásky.
Do divadla kde jsi jen loutkou na provázky.
A proto do tmy, za sny, ořezat dny.
A ujet tajně v kapse se třemi kaštany.
Je noc. Sova vypaluje bílýma očima do mě strach.
Mám dlaně pantomima.
Maluju do prostoru petrolejkou tvary.
Pod kopyty koní chrastěj kameny a zrna škváry.
Klimbám ze strany na stranu v kupé kočáru.
Odtahuju samet závěsů a hmatám po ránu.
Ale je noc a v ní kočár a kočí bez oka.
Dva bílí hřebci a já v šatech z baroka.
Odjíždím od balzamovaný milenky a chci
pohřbít ty chvíle s ní, jež voní po ovoci.
Ideály se třásly jak nemilostná hrana.
Noc průvod rakví a noc marná karavana.
Mezi útesy jak v kolíbce čaroděj spí.
Všechno je ve snu a s láskou pod rakví.
A než se rozední...
láska se změní v peří a volně odletí.

V mramoru noc jak ve skořápce.
Leží malá mrtvá děvečka jak v hrobce.
Leží malá nahá zubožená žena.
Jejíž bledost obaluje zenitová pěna.
Leží s třemi kaštany v ranách u močálu.
Její malá ústa jsou zkroucena od žalu.
Trvalém jako úškleb na posmrtné masce.
Ten výraz, co patří smrti jako lásce.
Meju ruce od krve u cesty v rákosí.
Mám rejhy na tváři od jejích abscesí.
A odkud přichází to ustrašené vytí?
To smrt nám sype prach na ruční vlnobyť.
Ty vraždo, talismane, potopených chrámů.
Pečeti co líbám a pečeti co lámu.
Mrtvá jsi krásnější, má modrá labuti.
Uvržena jsi do zapomenutí!